

М Е Ч К А.

(Приказка)

Живѣли дѣдо и баба.

Поискало се на бабата мечешко месо!

— Върви старче, за мечешко месо.

Старецътъ взелъ бравдата и тръгналъ за въ гората. Дошълъ. Погледналъ тукъ, погледналъ тамъ, гледа подъ старъ букъкъ лежи мечка и сладко спи. Старецътъ не мислилъ много. Замахналъ съ бравдата и хопъ, отсѣкълъ на меца крака.

Завърналъ се къмъ вечеръ въ село и на баба казва:

— На вари мечешкия кракъ!

Бабата взима крака, одрала му кожата, остригала козината, месото поставила да се вари, кожата послала подъ себе си, а козината надѣнала на хурка и започнала да прѣде.

Прѣла, прѣла, чакъ до полунощъ.

А, мечката се събудила въ гората, видѣла се саката и заревала съ всички сими. Ревала, ревала, най-послѣ намислила: направила си патерица и когато настѣпила глухата тъмна нощъ тръгнала крака си да търси.

Върви бѣдната и плаче:

Свири крачо,
Липово краче!
И земята спи,
И водата спи,
Всичко въ село спи,
Една баба не спи,
На моята кожа сѣди.
Козината ми прѣде,
Месото ми вари.